

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Znojemská Beseda, příspěvková organizace**
sídlem Masarykovo náměstí 449/22, Znojmo
zastoupen JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem
sídlem Kosmova 961/20, Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102,
a ze dne 12.4.2018, č.j. 16701/18/5300-22443-607102,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti níže uvedeným rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“):

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4676858/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 74 753 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 6 888 Kč.

Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění (Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) tak, že se hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -210 917 Kč, hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění z částky 0 Kč na částku -29 528 Kč, a dále tak, že se v části V. Krácení nároku na odpočet daně (Plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně) hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 210 917 Kč. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4662176/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 25 971 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 4 786 Kč.

Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění tak, že se u Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -744 886 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění z částky 0 Kč na částku -104 284 Kč. Dále jej změnil v části V. Krácení nároku na odpočet daně tak, že u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně se hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 744 886 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši se hodnota ř. 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 94 a hodnota ř. 52 Odpočet se mění z částky 15 586 Kč na 14 660 Kč, u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 94 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu se mění z částky 0 Kč na částku -33 255 Kč. Dále jej změnil v části VI. Výpočet daně tak, že se u Odpočtu daně hodnota ř. 63 mění z částky -25 971 Kč na částku -60 162 Kč, a u Rozdílu proti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání se hodnota ř. 66 mění z částky 25 971 Kč na částku 60 162 Kč. Konečně jej změnil tak, že se věta „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 4 786 Kč“ mění a nově zní „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 11 625 Kč“, a věta „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 28 720 Kč“ se mění a nově zní „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 69 750 Kč“. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4675580/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 139 254 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 27 850 Kč.

Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění tak, že se u Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -2 285 518 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění

z částky 0 Kč na částku -319 973 Kč. Dále jej změnil v části V. Krácení nároku na odpočet daně tak, že u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně se hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 2 285 518 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši se hodnota ř. 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 79 a hodnota ř. 52 Odpočet se mění z částky 50 365 Kč na částku 39 788 Kč, u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 79 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu se mění z částky 0 Kč na částku -74 901 Kč. Dále jej změnil v části VI. Výpočet daně tak, že se u Odpočtu daně hodnota ř. 63 mění z částky -139 254 Kč na částku -224 732 Kč, a u Rozdílu proti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání se hodnota ř. 66 mění z částky 139 254 Kč na částku 224 732 Kč. Konečně jej změnil tak, že se věta „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 27 850 Kč“ mění a nově zní „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 44 946 Kč“, a věta „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 167 104 Kč“ se mění a nově zní „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 269 678 Kč“. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4676077/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období září 2012 ve výši 557 661 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 111 532 Kč.

Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění tak, že se u Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -4 697 248 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění z částky 0 Kč na částku -657 578 Kč. Dále jej změnil v části V. Krácení nároku na odpočet daně tak, že u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně se hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 4 697 248 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši se hodnota ř. 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 47 a hodnota ř. 52 Odpočet se mění z částky 18 605 Kč na 8 744 Kč, u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 47 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu se mění z částky 0 Kč na částku -172 492 Kč. Dále jej změnil v části VI. Výpočet daně tak, že se u Odpočtu daně hodnota ř. 63 mění z částky -557 661 Kč na částku -740 014 Kč, a u Rozdílu proti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání se hodnota ř. 66 mění z částky 557 661 Kč na částku 740 014 Kč. Konečně jej změnil tak, že se věta „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 111 532 Kč“ mění a nově zní „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 148 002 Kč“, a věta „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 669 193 Kč“ se mění a nově zní „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 888 016 Kč“. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4676474/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 385 604 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 75 800 Kč.

Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění tak, že se u Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -127 412 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění

z částky 0 Kč na částku -17 838 Kč. Dále jej změnil v části V. Krácení nároku na odpočet daně tak, že u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně se hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 127 412 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši se hodnota ř. 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 52 Odpočet se mění z částky 5 580 Kč na 2 567 Kč, u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu se mění z částky 0 Kč na částku -2 685 Kč. Dále jej změnil v části VI. Výpočet daně tak, že se u Odpočtu daně hodnota ř. 63 mění z částky -385 604 Kč na částku -391 302 Kč, a u Rozdílu proti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání se hodnota ř. 66 mění z částky 385 604 Kč na částku 391 302 Kč. Konečně jej změnil tak, že se věta „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 75 800 Kč“ mění a nově zní „Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.... vzniká povinnost uhradit penále ve výši 76 940 Kč“, a věta „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 454 804 Kč“ se mění a nově zní „Rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní včetně penále v celkové výši 461 642 Kč“. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4676693/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2012 ve výši 78 850 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 14 505 Kč.

Žalovaný uvedeného rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění (Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) tak, že se hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -54 580 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění z částky 0 Kč na částku -7 641 Kč, a dále tak, že se v části V. Krácení nároku na odpočet daně u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 54 580 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši se hodnota řádku 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 52 Odpočet mění z částky 347 Kč na částku 160 Kč, a u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu se mění z částky 0 Kč na částku 187 Kč. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

- dodatečný platební výměr ze dne 16.12.2016, č.j. 4676858/16/3020-50523-708406, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 74 753 Kč a v důsledku toho vznikla povinnost uhradit penále ve výši 6 888 Kč.

Žalovaný uvedeného rozhodnutí správce daně změnil v části I. Zdanitelná plnění (Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) tak, že se hodnota ř. 2 Základ daně mění z částky 0 Kč na částku -29 430 Kč, a hodnota ř. 2 Daň na výstupu se mění z částky 0 Kč na částku -4 120 Kč, a dále tak, že se v části V. Krácení nároku na odpočet daně u Plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně hodnota ř. 50 mění z částky 0 Kč na částku 29 430 Kč, u Části odpočtu daně v krácené výši hodnota řádku 52 Koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 52 Odpočet mění z částky 8 809 Kč na částku 4 052 Kč, a u Vypořádání odpočtu daně se hodnota ř. 53 Vypořádací koeficient (%) mění z hodnoty 100 na 46 a hodnota ř. 53 Změna odpočtu mění z částky 0 Kč na částku 4 757 Kč. V ostatním ponechal žalovaný výrok uvedeného rozhodnutí beze změny.

2. Žalobce dále podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2018, č.j. 16701/18/5300-22443-607102, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil

rozhodnutí správce daně ze dne 20.1.2017, č.j. 153444/17/3020/50523-708406, kterým správce daně zamítl jako nepřípustné podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), odvolání žalobce proti rozhodnutí - dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 16.12.2016, č.j. 4672240/16/3020-50523-708406, jímž byla žalobci dodatečně doměřena DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 58 965 Kč, a řízení zastavil, s odůvodněním, že daň doměřená dodatečným platebním výměrem se neodchyluje od daně dodatečně tvrzené žalobcem v podaném dodatečném daňovém priznání a z tohoto důvodu se nelze proti němu odvolat.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že správce daně v rámci daňové kontroly změnil svůj právní názor reflektovaný dříve vydanými pravomocnými rozhodnutími; tomuto právnímu názoru odpovídal žalobcem a správcem daně odsouhlasený a zkontrolovaný postup, především u činnosti označované jako „Znojemské historické vinobraní“ a průvodcovské činnosti ve znojemském podzemí; správce daně začal tvrdit, že tyto činnosti spadají pod § 61 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Správce daně změnu právního postojе neobjasnil a učinil ji zpětně bez možnosti žalobce postup změnit a opravit; žalobce postupoval v dobré víře, kdy ani nedošlo ke změně právního předpisu.
4. Žalobce dále uvádí, že správce daně mu předložil zprávu o daňové kontrole, která neobsahovala náležitosti dle daňového řádu, což žalobce při projednání zprávy o kontrole konkretizoval a uvedl jako důvod odepření jejího podpisu. Správce daně nevydal žádné rozhodnutí, v němž by rozhodl o důvodnosti či nedůvodnosti odmítnutí podpisu zprávy o kontrole. Ani žalovaný důvodnost odmítnutí podpisu nijak neposoudil.
5. Podle žalobce se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, odchýlil od rozhodnutí správce daně, s čímž sice seznámil žalobce, nicméně neprovedl žalobcem navržené důkazní prostředky a nijak je neposoudil, současně se nezabýval ani odvolacími námitkami, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Taktéž správce daně v předcházejícím řízení žalobcem navržené důkazy neprovedl a žalovaný tuto vadu neodstranil. Byl tak porušen § 92 odst. 2 a § 115 odst. 2 daňového řádu. Současně byl porušen § 8 daňového řádu, když správní orgány nezjistily skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňových povinností. Dále byl porušen také § 6 a 114 daňového řádu. Podle žalobce správní orgány nevedly řádně daňový spis v souladu s daňovým řádem a předpisy o spisové službě. Také nebyla provedena příslušná navržená šetření.
6. Dále žalobce uvádí, že na jeho postup, dříve odsouhlasený správcem daně, lze analogicky pohlížet jako na závazné posouzení dle § 132 a násl. daňového řádu.
7. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice a jejích navazujících doplněních.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadená rozhodnutí považuje za správná a odůvodněná. Ve svém vyjádření k podané žalobě i vyjádření k replice žalobce a jejímu doplnění věcně setrval na závěrech obsažených v napadených rozhodnutích.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem, a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle čl. 132 odst. 1 písm. n) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, členské státy osvobodí od daně poskytnutí určitých kulturních služeb a dodání zboží úzce s nimi souvisejícího veřejnoprávními subjekty nebo jinými kulturními subjekty uznanými dotyčným členským státem.
14. Podle § 61 písm. e) ZDPH je od daně bez nároku na odpočet osvobozeno poskytnutí kulturních služeb a dodání zboží s nimi úzce souvisejícího krajem, obcí, právnickou osobou zřízenou zákonem, právnickou osobou zřízenou Ministerstvem kultury nebo právnickou osobou, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání.
15. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014, č.j. 5 Afs 23/2014-36, „*Osvobození některých činností od daně z přidané hodnoty ve veřejném zájmu pro členské státy Evropské unie vyplývá především z čl. 132 směrnice 2006/112/ES. Osvobození pro poskytování kulturních služeb je upraveno v čl. 132 odst. 1 písm. n) této směrnice, podle něhož členské státy osvobodí od daně plnění spočívající v „poskytnutí určitých kulturních služeb a dodání zboží úzce s nimi souvisejícího veřejnoprávními subjekty nebo jinými kulturními subjekty uznanými dotyčným členským státem“. Pro projednávanou věc je tedy rozhodující čl. 132 odst. 1 písm. n) směrnice 2006/112/ES a jeho transpozice ve vnitrostátním právním řádu. Tu představuje ustanovení § 61 písm. e) zákona o dani z přidané hodnoty. Podle něj jsou od daně osvobozena plnění spočívající v „poskytnutí kulturních služeb a dodání zboží s nimi úzce souvisejícího krajem, obcí, právnickou osobou zřízenou zákonem, právnickou osobou zřízenou Ministerstvem kultury nebo právnickou osobou, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání“. Ustanovení § 61 zákona o dani z přidané hodnoty bylo zákonodárcem přijato, společně s některými dalšími ustanoveními tohoto zákona, výlučně k transpozici čl. 13 části A odst. 1 Šesté směrnice, resp. nyní obdobně slouží k zajištění souladu s čl. 132 odst. 1 směrnice 2006/112/ES, tedy k osvobození některých činností vykonávaných ve veřejném zájmu od daně z přidané hodnoty. Musí být tedy plně respektována povinnost eurokonformního výkladu daného ustanovení vnitrostátního práva, a to zvláště za situace, kdy je jeho znění v podstatě shodné se zněním odpovídajícího ustanovení směrnice. Rozpor mezi výkladem daných ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty a směrnice 2006/112/ES, jenž by vyžadoval posouzení možného přímého účinku ustanovení směrnice, by tedy v daném případě neměl nastat. Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že osvobození od daně upravená v čl. 132 směrnice*

2006/112/ES (resp. dříve v čl. 13 části A Šesté směrnice) představují autonomní pojmy unijního práva, jejichž účelem je zamezit rozdílům v použití režimu daně z přidané hodnoty mezi jednotlivými státy (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 10. 2008, *Canterbury Hockey Club a Canterbury Ladies Hockey Club*, C-253/07, Sb. rozh. s. I-7821, bod 16 a tam citovaná *prejudikatura*; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 93/2008 - 94, publ. pod č. 2184/2011 Sb. NSS). Výklad jednotlivých osvobození od daně proto musí být jednotný ve všech členských státech Evropské unie. Cílem osvobození vyjmenovaných v čl. 132 směrnice 2006/112/ES je podpora určitých činností ve veřejném zájmu. Tato osvobození se nicméně netýkají všech činností ve veřejném zájmu, ale pouze činností, které jsou v ní uvedeny a velmi podrobně popsány (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 6. 2010, *Future Health Technologies*, C-86/09, Sb. rozh. s. I-5215, bod 29, nebo již zmiňovaný rozsudek ze dne 21. 2. 2013, *Město Žamberk*, C-18/12, bod 18).“

16. Mezi stranami není sporné, že žalobce je právnickou osobou – příspěvkovou organizací, zřízenou městem Znojmo, která nebyla zřízena za účelem podnikání; uvedené plyne mj. ze zřizovací listiny žalobce, která je součástí správního spisu a podle níž základním účelem a společenským posláním žalobce je, pro zvyšování kulturní a vzdělanostní úrovně obyvatel, zabezpečovat a podporovat kulturní, vzdělávací a společenský život ve městě Znojme, a dále vyvíjet činnost v oblasti cestovního ruchu. Sporné není ani zjištění správce daně, že žalobce ve zdaňovacích obdobích květen 2012 až prosinec 2012 provozoval Městské divadlo ve Znojme a koordinoval nebo zabezpečoval místní, případně regionální akce, například Znojenské historické vinobraní, Šramlfest, Advent, Slavnosti okurek, kulturní léto aj., a v oblasti cestovního ruchu poskytoval informační a propagační služby, zprostředkovatelské služby, a provozoval znojenské podzemí a radniční věž.
17. Podle zjištění správce daně žalobce ve zdaňovacích obdobích květen 2012 až prosinec 2012 použil přijatá zdanitelná plnění, jak je správce daně specifikoval v tabulkách za každé zdaňovací období ve zprávě o daňové kontrole ze dne 2.12.2016, č.j. 4397360/16/3020-60562-708589, pro plnění jako je např. Znojenské historické vinobraní či služby spojené se znojenským podzemím. Správce daně tato plnění vyhodnotil (a žalovaný s tímto závěrem v napadeném rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, souhlasil) jako plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně ve smyslu § 61 písm. e) ZDPH; podle zjištění správce daně žalobce v souvislosti s uskutečněním předmětných plnění vystavoval daňové doklady včetně DPH, proto mu také vznikla povinnost dle § 108 odst. 1 písm. k) ZDPH přiznat daň. Žalobce neprokázal splnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH z jím přijatých zdanitelných plnění.
18. Ze ZDPH ani ze směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, neplyne, jaké konkrétní služby lze považovat za kulturní. Nicméně jak již upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, výčet kulturních služeb obsahoval původní návrh šesté směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně. Jak uvedl také Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 29.5.2014, č.j. 5 Afs 23/2014-36, „Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že činnost stěžovatelky spadá pod kulturní služby osvobozené od daně z přidané hodnoty podle § 61 písm. e) zákona o dani z přidané hodnoty. Ačkoliv zákon o dani z přidané hodnoty definici kulturních služeb neobsahuje, je možné vycházet z původního návrhu Šesté směrnice...návrh

Šesté směrnice předložený Komisí Radě 29. 6. 1973 (Úř. věst. C 80/73, s. 1), podle něhož měly členské státy osvobodit od daně služby, které poskytují mj. divadla, kina, koncertní haly, muzea, knihovny, veřejné parky, botanické a zoologické zahrady, vzdělávací výstavy, jakož i poskytování služeb ve veřejném zájmu sociální, kulturní nebo výchovné povahy [čl. 14 A odst. 1 písm. k) návrhu]...“. S ohledem na hlavní činnost a účel žalobce a s přihlédnutím k charakteru šetřených plnění souvisejících s pořádáním akcí jako Znojemské historické vinobraní, Slavnosti okurek, či činností spojených se znojemským podzemím, zdejší soud souhlasí se závěry správních orgánů, že podmínky pro aplikaci § 61 písm. e) ZDPH byly splněny.

19. Žalobce dále namítá, že odůvodněně odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole, která neobsahovala náležitosti vyžadované daňovým řádem. Správce daně v odůvodnění platebních výměrů na zprávu o kontrole odkazuje, nicméně nevydal žádné rozhodnutí o důvodnosti či nedůvodnosti odepření podpisu zprávy o kontrole. Podle žalobce ani žalovaný důvodnost odmítnutí podpisu zprávy o kontrole nijak neposoudil.
20. Podle § 88 odst. 1 daňového řádu o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o a) zahájení daňové kontroly podepsaný úřední osobou a daňovým subjektem, b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly, c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání, d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění, f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu.
21. Podle § 88 odst. 6 daňového řádu odepření podpisu zprávy o daňové kontrole kontrolovaným daňovým subjektem bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. O tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt prokazatelně poučen. Okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají též účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly.
22. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 6 Afs 76/2016-33, „...pouze v případě, kdy má daňový subjekt dostatečný důvod pro odepření podpisu zprávy o daňové kontrole, nelze tuto zprávu použít jako důkazního prostředku. V dané věci je třeba posoudit, zda stěžovatel měl tento dostatečný důvod, který by znemožnil využít zprávu o daňové kontrole jako podkladu pro doměření daně. Stěžovateli je třeba dát obecně za pravdu, že má-li daňový subjekt dostatečný důvod pro odmítnutí podpisu zprávy o daňové kontrole, není možné zprávu o daňové kontrole použít jako důkazní prostředek (srov. LICHNOVSKÝ, O., ONDRÝSEK, R. a kolektiv: *Daňový řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 200; komentář k § 88 odst. 6, BAXA, J.; DRÁB, O.; KANIOVÁ, L.; LAVICKÝ, P.; SCHILLEROVÁ, A.; ŽIŠKOVÁ, M.: Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011). Komentářová literatura zmiňuje jako dostatečné důvody pro odepření podpisu zprávy o daňové kontrole například skutečnost, že daňový subjekt předložil či navrhl v rámci projednávání zprávy důkazní prostředky a správce daně se jimi odmítl zabývat a tento svůj postup dostatečně neodůvodnil (viz KOBÍK, J., KOHOUTKOVÁ, A.: *Daňový řád s komentářem. 2. aktualizované vydání. Olomouc: Anag, 2013, s. 410).*“.*

23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2019, č.j. 1 Afs 148/2019-59, „Podle stěžovatele nebyla zpráva o daňové kontrole řádně projednána, neboť odmítnutí podpisu bylo důvodné. Krajský soud stěžovateli podrobně vysvětlil, proč nebylo možno námitky uplatněné při projednání zprávy o daňové kontrole považovat za relevantní a odůvodňující odepření podpisu. Lze shrnout, že stěžovatel v průběhu projednání namítal jednak, že nebylo zjištěno, že by vklady hotovosti do pokladny představovaly nezdaněné výnosy a že nebyl předložen důkazní prostředek, který to prokazuje. Dále namítal nesprávné hodnocení čestného prohlášení účetního. Šlo tedy o námitky mířící do zjištění skutkového stavu (proti výsledku kontrolního zjištění), které však mají své místo v rámci vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, nikoli až ve fázi projednání zprávy o daňové kontrole. V této konečné fázi daňové kontroly může daňový subjekt účinně uplatnit pouze námitky proti zásadním vadám zprávy o daňové kontrole (například chybějící podstatné náležitosti, či zahrnutí kontrolních zjištění do zprávy o daňové kontrole, ke kterým se daňový subjekt ještě nemohl vyjádřit, podrobněji srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016 - 31, č. 3720/2018 Sb. NSS). Takové námitky však stěžovatel neuplatnil, odepření podpisu proto bylo bezdůvodné. Zpráva o daňové kontrole tak byla řádně projednána a daňová kontrola ukončena (§ 88 odst. 6 daňového řádu). Odepření podpisu v tomto případě nemělo vliv na její použitelnost jako důkazního prostředku.“
24. Podle protokolu ze dne 2.12.2016, č.j. 4397338/16/3020-60562-708589, o projednání zprávy o výsledku daňové kontroly, zástupce žalobce jako důvod odepření podpisu zprávy o daňové kontrole uvedl, že správce daně ve zprávě o kontrole neuvádí konkrétní právní předpisy, jejich ustanovení, ani jiná věcná zjištění či správní úvahy z nich plynoucí, na základě kterých považuje průvodcovskou činnost za činnost kulturní; není proto možné polemizovat s postupy a závěry správce daně.
25. Podle zdejšího soudu zpráva o daňové kontrole požadavkům dle § 88 odst. 1 daňového řádu vyhovuje. Správce daně v ní zcela jasně uvedl, z jakých právních předpisů vycházel, jaké skutečnosti považuje v dané věci za rozhodné a z čeho tyto plnou, stejně tak se dostatečným způsobem vypořádal s argumentací a důkazními návrhy uvedenými žalobcem v reakci na seznámení s výsledkem kontrolního zjištění. Ze zjištění správce daně uvedených ve zprávě o daňové kontrole ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím jasně plyne, z jakého důvodu správce daně žalobci daň doměřil resp. proč podle správce daně žalobce neprokázal nárok na odpočet DPH za příslušná zdaňovací období. Podle zdejšího soud tak ve zprávě o daňové kontrole neabsentovaly podstatné náležitosti, proto odepření podpisu nelze považovat za důvodné. Zpráva o daňové kontrole tudíž byla řádně projednána a tuto bylo možné použít jako důkazní prostředek.
26. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by žalovaný důvodnost odmítnutí podpisu zprávy o kontrole nijak neposoudil. Uvedenou otázkou se žalovaný podrobně zabýval především na straně 28 a 29 napadeného rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, a straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí ze dne 12.4.2018, č.j. 16701/18/5300-22443-607102. Zdejší soud přitom souhlasí s jeho závěrem, že posouzení, zda se jedná o dostatečný důvod odepření podpisu či nikoliv, je pravomocí správce daně, který vede daňové řízení, přičemž tímto posouzením správce daně neukládá daňovému subjektu žádné povinnosti, nepřiznává práva ani neprohláší práva a povinnosti stanovené zákonem a není tak povinen vyhotovovat samostatné rozhodnutí podle § 101 odst. 1 daňového řádu.

27. Pokud jde o důkazní návrhy, ty uplatnil žalobce v reakci na seznámení s výsledky kontrolního zjištění a správce daně na ně reagoval již v písemnosti Projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 7.11.2016, č.j. 4397316/16/3020-60562-708589, kde uvedl, že navrhované úkony a výsledky svědků nemají pro posouzení, zda se jedná o zdanitelná plnění osvobozená bez nároku na odpočet daně dle § 61 písm. e) ZDPH, žádnou souvislost. Stejně tak ve zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl k navrhovaným důkazním prostředkům vztahujícím se k jednotlivým dokladům, že jsou nadbytečné, neboť nemají s posouzením, zda se jedná o zdanitelná plnění osvobozená bez nároku na odpočet daně v souladu s § 61 písm. e) ZDPH, žádnou souvislost.
28. Žalobce navrhoval, aby si správce daně ve vztahu k jednotlivým dokladům zejména vyžádal listiny a dokumenty od dodavatelů k doložení např. toho, který zaměstnanec připravoval a organizoval vystoupení konkrétních uměleckých skupin, moderování, reklamní kampaň, zpracování grafických vizuálů, PR a tvorbu a správu webu, či který zaměstnanec zhotovil stájové boxy, zajišťoval přepravu, předával a přebíral půjčované kostýmy, jejich čištění a přepravu, podílel se na ostraze, zprostředkoval prodej vstupenek apod. Dále jmenoval některé konkrétní osoby ze strany dodavatelů i odběratelů. Uvedl, že osoby, jejichž výslech navrhuje, se přímo podílely na uzavření kontraktu, realizaci vystoupení a vlastní realizaci kontraktů samotných.
29. Zdejší soud se ztotožňuje se správními orgány, že žalobcem navrhované důkazní prostředky nebyly způsobilé prokázat skutečnost, která byla pro stanovení daňové povinnosti žalobce podstatná, tedy zda se v daném případě jednalo o plnění v podobě poskytnutí kulturních služeb a dodání zboží s nimi úzce souvisejícího krajem, obcí, právnickou osobou zřízenou zákonem, právnickou osobou zřízenou Ministerstvem kultury nebo právnickou osobou, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání. V takovém případě nebylo povinností správce daně důkazním návrhům vyhovět, bylo nicméně nutné, aby správce daně takový postup zdůvodnil, což v projednávané věci, jak bylo výše uvedeno, učinil. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2019, č.j. 1 Afs 148/2019-59, „...povinností správce daně není provést veškeré důkazy navržené daňovým subjektem, nicméně je nutné provést ty důkazy, které mohou přispět ke správnému stanovení daně (srov. rozsudek ze dne 15. 3. 2018, č. j. 6 Afs 379/2017 – 54, bod 29 a zde citovaná judikatura). Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by správní orgán měl na výběr, které z důkazů provede a vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit např. na tom, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností. Odmítnutí provedení důkazu může být zdůvodněno také jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení mimo jakoukoliv pochybnost prokázána. Správní orgán je tak oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede, nicméně jako nepodstatný, nezpůsobilý nebo nadbytečný nelze odmítnout důkaz, jímž mohou být v souvislosti s jinými důkazy prokázány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí (rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009 – 96).“.
30. Žalobce také v reakci ze dne 5.3.2018 na písemnost žalovaného Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 9.2.2018, č.j. 6527/18/5300-22443-607102, navrhoval provést jako důkaz přehledy daňových dokladů z

let 2005, 2006 a 2007 a také z roku 2012, ze kterých podle žalobce plyne shodná struktura činnosti a tím tedy i přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění, a dále veškeré dokumenty předložené a realizované pro zdaňovací období let 2005, 2006, 2007 a 2012, z jejichž porovnání podle žalobce plyne základní rozpor postupu správce daně s ohledem na § 8 daňového řádu, jakož i hodnocení důkazů. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, uvedl, že žalobce doložil několik set stránek příloh sestav z roku 2005 a 2006, včetně sestav za rok 2012, dále své vyjádření doplnil písemností ze dne 12.3.2018, kdy doložil 5 přílohy, přičemž jednou z nich je hlavní kniha, výsledovka dle činností a další podklady za roky 2005, 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010, a konečně v rámci doplnění své argumentace dne 14.3.2018 doložil další podklady pro zaúčtování DPH. Pokud žalobce namítá, že žalovaný důkazní návrhy neposoudil, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, správně upozornil, že žalobce doložil pouze způsob evidování daňových a účetních dokladů a zaúčtování v dřívějších letech, což nemůže nic změnit na skutečném charakteru sporných činností a správném výpočtu kráceného odpočtu daně v souladu s příslušnými ustanoveními ZDPH.

31. Žalobce také ve vyjádření ze dne 12.3.2018 uváděl, že způsob, jakým žalovaný aplikuje koeficient v rámci výpočtu nároku na odpočet daně v krácené výši, je nezákonný; podle žalobce pro jednotlivá zdaňovací období se v průběhu roku použije zálohový koeficient a vlastní vypořádání se provede až v posledním zdaňovacím období, avšak za celý kalendářní rok, nikoliv jak aplikuje žalovaný za kontrolované měsíce. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby žalovaný provedl dokazování i ke zdaňovacím obdobím, která nebyla přímo předmětem daňové kontroly.
32. I s touto argumentací se žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-607102, vypořádal, když uvedl, že v posuzovaných případech žalobce podal dodatečná daňová přiznání za jednotlivá zdaňovací období a následně za tato zdaňovací období proběhla daňová kontrola, v jejímž důsledku došlo k opravě uskutečněných plnění; jedná se tak o opravu uskutečněných plnění za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2012 již vypořádaného roku, a výše nároku na odpočet daně v krácené výši se přepočte novým vypořádacím koeficientem z údajů za celé vypořádávané období s promítnutím všech oprav v souladu s § 76 odst. 9 ZDPH. K předmětnému důkaznímu návrhu poté žalovaný uvedl, že je v daňovém řízení vázán daňovým řádem, přičemž již v případě prekludovaných zdaňovacích období nelze zahájit daňovou kontrolu, neboť podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze stanovit daň po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí tři roky.
33. Pokud žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody, tak k tomu zdejší soud uvádí, že žalobce uvedenou námitku nijak blíže nekonkretizuje a v tomto směru zdejší soud žádné pochybení žalovaného neshledal; žalovaný se podle zdejšího soudu s odvolací argumentací dostatečným způsobem vypořádal v obou napadených rozhodnutích. Zdejší soud tak neshledal ani namítané porušení § 114 a § 115 daňového řádu upravujících postup odvolacího orgánu.
34. Pokud tedy žalobce namítá, že správní orgány neobjasnily skutkový stav, přičemž tento závěr dává do souvislosti s neprovedením důkazů, resp. neodůvodněním jejich neprovedení ze strany správních orgánů, tak zdejší soud k tomu uzavírá, že žádné pochybení neshledal a

této argumentaci tak nelze přisvědčit a nelze souhlasit ani s namítným porušením § 92 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

35. Žalobce také namítá, že postupoval v dobré víře, a to dle postupů dříve odsouhlasených správcem daně.
36. K tomu zdejší soud uvádí, že bez ohledu na skutečnost, zda právní posouzení správce daně a žalovaného je odlišné od toho, které bylo obsahem výsledku kontrol DPH u žalobce v případě předcházejících zdaňovacích období, správce daně i žalovaný podle zdejšího soudu v nyní projednávané věci postupovali v souladu se zákonem a zjištěný skutkový stav správně vyhodnotili. Pakliže v rámci dřívějších kontrol správce daně dospěl k odlišnému závěru, nelze dovozovat, že by takový postup nebyl oprávněn změnit, nebyl-li tento založen na správném posouzení věci. Legitimní očekávání daňového subjektu nemůže založit správní praxe, která odporuje zákonu. Jestliže podle § 8 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, tak z toho nelze dovozovat, že by byl správce daně vázán chybným posouzením, které dříve učinil, a že by na jeho základě musel obdobným způsobem postupovat i v dalších případech.
37. Nezákonná správní praxe tedy není způsobilá založit legitimní očekávání a správní orgán takovou praxi nemůže být do budoucna vázán. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 29.6.2016, č.j. 3 Afs 226/2015-51, „...postup správních orgánů by měl respektovat zavedenou správní praxi, přičemž je zásadní vyvarovat se libovůli, popřípadě překvapivému přístupu v typově shodných věcech. Princip legitimního očekávání lze považovat za jeden z vůdčích ústavních principů, jímž se musí veřejná správa ve své činnosti řídit. Na druhou stranu ani dlouhodobá a zavedená správní praxe by neměla znamenat rigidní zakonzervování nastoleného stavu v případech, kdy pro změnu praxe existují racionální důvody. Zcela jistě se nelze legitimního očekávání dovolávat ani v případech, kdy by správní praxe byla vytvořena nesprávným, respektive nezákonným postupem. Následovat takovou praxi za všech okolností by totiž znamenalo povýšit přístup správních orgánů nad zákonná ustanovení, což je v materiálním právním státě jev nežádoucí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 - 35)“.
38. Je třeba připustit, že uvedené pravidlo neplatí absolutně; jak kupříkladu upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.4.2017, č.j. 6 As 98/2016-54, „To, že správní orgán jednal *ultra vires*, nemusí být vzhledem k narůstající složitosti a nepřehlednosti právního řádu zdaleka zřejmé ani samotnému správnímu orgánu a adresátům jeho aktů, až do doby, než na to sofistikovaným výkladem právních předpisů nepřijdou vyšší soudy. Nelze vyloučit, že i jednání, jež je nakonec shledáno jednáním *ultra vires*, může v konkrétní situaci (šlo-li např. o dlouhodobou a dosud nikým a nijak nezpochybňovanou správní praxi nebo akty, které se zřetelně neprotiví ustanovení zákona nebo soudní judikatuře a které nebyly vyvolány, vydány nebo udržovány korupcí nebo jiným trestným nebo nepoctivým jednáním úředních osob či na základě nepravdivých, nesprávných či neúplných údajů) založit na straně adresáta veřejné správy očekávání, jemuž bude zcela výjimečně, při absenci konkurujícího závažného veřejného zájmu, poskytnuta v zájmu obecné spravedlnosti a alespoň do určité míry soudní ochrana.“;

v pojednávaném případě však žádná z takových skutečností nenastala a z argumentace žalobce ani nic takového neplyne.

39. Pokud žalobce namítá, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, nejsou přílehlavé, neboť správce daně, resp. finanční úřad neprováděl namátkové kontroly, nýbrž kontroly dokladové za účelem stanovení zákonného postupu žalobce, tak sám žalobce na jiných místech žaloby uvádí, že finanční úřad a později správce daně prováděli kontroly formou místního šetření s předáním záznamní povinnosti a s pořízením kopií vybraných dokladů, a že někdy bylo zahájeno vytykáací řízení, které skončilo vyměřením v souladu s podaným přiznáním, anebo bylo shledáno pochybení týkající se jednotlivosti. Podstatné však podle zdejšího soudu je to, že i kdyby v rámci předchozích daňových kontrol nebylo shledáno pochybení v zařazení sporných plnění pod činnost osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně ve smyslu § 61 ZDPH, v nyní projednávané věci správní orgány svůj závěr dostatečným způsobem zdůvodnily a zdejší soud jej považuje za správný; za takové situace se nelze dovolávat případné dřívější nezákonné správní praxe, jak již zdejší soud výše zdůvodnil.
40. Žalobce v rámci argumentace, že postupoval v dobré víře, dále upozorňuje, že mezi ním a finančním úřadem byl dojednan postup, že žalobce vypracuje popis jednotlivých činností, tento popis nechá posoudit finančním úřadem a po jeho odsouhlasení ho zašle se svým návrhem zatřídění na Český statistický úřad a dle jeho posouzení a odpovědi bude dále vycházeno; na základě takto sjednaného postupu žalobce provedl úpravy v záznamních povinnostech k jednotlivým zdaňovacím obdobím let 2004 až 2006, včetně úprav vnitřního informačního systému pro sledování DPH, a finanční úřad vydal tomu odpovídající rozhodnutí a vyměřil daň.
41. K tomu zdejší soud uvádí, že uvedenou argumentaci žalobce uplatnil již v rámci svého vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění. Podle zdejšího soudu nicméně ani tato skutečnost nemůže mít za následek zákonnost postupu žalobce, když pro posouzení kulturních služeb pro daňové účely je podstatný toliko eurokonformní výklad daného pojmu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.5.2014, č.j. 5 Afs 23/2014-36, „...definice veřejných kulturních služeb obsažená v zákoně o některých druzích podpory kultury je primárně určena pro účely tohoto zákona. Jako pomůcka pro výklad § 61 písm. e) zákona o dani z přidané hodnoty by ji i přesto bylo možné použít, ovšem pouze v případě, že by dané ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty nebylo výsledkem transpozice směrnice Evropské unie. Pokud tomu tak je (viz bod [28] výše), nemůže být pro výklad § 61 písm. e) zákona o dani z přidané hodnoty rozhodná definice kulturních služeb uvedená v českém zákoně o některých druzích podpory kultury, ale pouze výklad eurokonformní (k tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5 Afs 1/2011-140, publikovaný pod č. 2896/2013 Sb. NSS). Ze stejných důvodů je nutno odmítnout rovněž stanoviska zabývající se výkladem pojmu kulturní služby zpracovaná soukromými subjekty (zatřídění B. L. nebo stanovisko BVO.CZ) nebo Standardní klasifikaci produkce vypracovanou Českým statistickým úřadem.“
- I tuto argumentaci tedy zdejší soud považuje za nepřípadnou.
42. Zdejší soud nemůže přisvědčit ani názoru žalobce, že na postup žalobce dříve odsouhlasený finančním úřadem lze analogicky pohlížet jako na závazné posouzení dle § 132 a násl. daňového řádu; z ničeho neplyne, že by rozhodnutí o závazném posouzení bylo vydáno,

ani že by takové řízení bylo vedeno, přičemž žalobce na žádné konkrétní rozhodnutí správce daně ve smyslu § 132 daňového řádu (resp. příslušných ustanovení dřívějšího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) neodkazuje.

43. Pokud žalobce namítá, že správní orgány nevedly daňový spis v souladu s příslušnými ustanoveními daňového řádu a předpisů o spisové službě, a zejména pak nezajistily úplnost, věrohodnost a nezměnitelnost záznamů a evidencí, tak žalobce uvedenou námitku nijak nekonkretizuje, neuvádí, jaká ustanovení jakých předpisů a jakým způsobem byla v tomto směru porušena; zdejší soud přitom ze spisu žádnou neúplnost podkladů či jinou vadu nezjistil.
44. S ohledem na výše uvedené tedy zdejší soud nemůže přisvědčit ani žalobcem tvrzenému porušení základních zásad správy daní upravených v § 5, 6 a 8 daňového řádu.
45. Zdejší soud dále uvádí, že nepřehlédl, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-60710, rozhodl o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 16.12.2016, č.j. 4676858/16/3020-50523-708406, ze dne 16.12.2016, č.j. 4662176/16/3020-50523-708406, ze dne 16.12.2016, č.j. 4675580/16/3020-50523-708406, ze dne 16.12.2016, č.j. 4676077/16/3020-50523-708406, ze dne 16.12.2016, č.j. 4676474/16/3020-50523-708406, ze dne 16.12.2016, č.j. 4676693/16/3020-50523-708406 a ze dne 16.12.2016, č.j. 4676858/16/3020-50523-708406; z uvedeného plyne, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí ze dne 11.4.2018, č.j. 16726/18/5300-22443-60710, uvedl dvakrát prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2016, č.j. 4676858/16/3020-50523-708406 (jedná se o dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období prosinec 2012); podle zdejšího soudu se jedná zcela zjevně o chybu v psaní, již lze napravit opravným rozhodnutím.
46. Pokud jde o napadené rozhodnutí ze dne 12.4.2018, č.j. 16701/18/5300-22443-607102, tím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 20.1.2017, č.j. 153444/17/3020/50523-708406, kterým správce daně zamítl jako nepřípustné podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 16.12.2016, č.j. 4672240/16/3020-50523-708406, jímž byla žalobci dodatečně doměřena DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 58 965 Kč, a řízení zastavil s odůvodněním, že daň doměřená dodatečným platebním výměrem se neodchyluje od daně dodatečně tvrzené žalobcem v podaném dodatečném daňovém přiznání a z tohoto důvodu se nelze proti němu odvolat.
47. Žalobce v žalobě zpochybňuje správnost doměřené daně, bez rozlišení dle jednotlivých dodatečných platebních výměrů resp. zdaňovacích období. Podle dodatečného platebního výměru ze dne 16.12.2016, č.j. 4672240/16/3020-50523-708406, na DPH za zdaňovací období květen 2012, však správce daně ohledně předmětného zdaňovacího období vycházel z dodatečného daňového přiznání žalobce a daň doměřil ve výši dodatečně tvrzené žalobcem. Žalobce neuvádí, jakým způsobem pochybil žalovaný, pokud odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 20.1.2017, č.j. 153444/17/3020/50523-708406, zamítl a toto rozhodnutí potvrdil, ani proč samotný správce daně nepostupoval správně, když odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 16.12.2016, č.j. 4672240/16/3020-50523-708406, jímž byla žalobci dodatečně doměřena DPH za zdaňovací období květen 2012, jako nepřípustné zamítl a řízení zastavil. Zdejší soud tak pouze, pokud jde o žalobní námitky týkající se důvodnosti odepření podpisu zprávy o daňové kontrole resp.

vypořádání důkazních návrhů, uvádí, že žalobce ke zdaňovacímu období květen 2012 neuplatnil žádné důkazní návrhy, proto ani zpráva o kontrole nemohla obsahovat jejich vypořádání.

48. Zdejší soud proto žalobu ve vztahu k oběma napadeným rozhodnutím žalovaného jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když nezjistil ani žádnou vadu, jež by mohla mít za následek jejich nezákonnost, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

IV. Náklady řízení

49. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu